

VADÁSZOK KORA

Ugyanazon az éjszakán ért véget, amelyiken elkezdődött. Nem tartott sokáig. Egy szerűen csak idegesített a dolog, sőt még ma is idegesít.

Tudják, Joe Bloch, Ray Manning és jómagam éppen a sarki kocsmában, a kedvenc asztalunknál üldögtünk, és amolyan csapongó locsogással meg sörözéssel igyekeztünk elütni az estét. Így kezdődött.

Joe Bloch az atombombáról kezdett beszélni, hogy szerinte mit kéne csinálni vele, meg hogy ki az ördög gondolta volna öt évvel ezelőtt. Én erre azt feleltem neki, hogy jó néhány fickó gondolta öt évvel ezelőtt, és mindenféle történetet írtak róla most meg már kemény meló vár rájuk, ha tartani akarják a lépést az újságokkal. Ebből aztán szép kis dumaparti alakult ki, hogy mennyi marhaságnak tűnő dolog vált valósággá, és előkerült egy rakás „ott van például”.

Ray azt mondta, hallotta valakitől, hogy valami nagyfejű tudós visszaküldött egy ólomtömböt az időben két másodpercre, két percre vagy két órára - nem tudta megmondani, hogy pontosan mennyi időre. Azt állította, hogy a tudós nem szólt erről senkinek, mert sejtette, hogy úgysem hinnének neki.

Erre én kicsit gunyorosan megkérdeztem tőle, hogy akkor ő honnan szerzett erről tudomást. Ray-nek van egy rakás cimborája, de nekem is van egy rakással, és ezek egyike sem ismer nagyfejű tudósokat. De ő erre azt válaszolta, hogy ne törődjek azzal, honnan hallotta, higgyem el, vagy hagyjam az ördögbe.

És akkor már nem maradt más hátra, az időgépről kellett dumálni. Hogy mi lenne, ha visszamennénk az időben, és megölnénk a saját nagyapánkat. Meg hogy miért nem jön vissza senki a jövőből, és mondja el, ki fogja megnyerni a következő háborút, egyáltalán lesz-e következő háború, vagy hogy egyáltalán túléli-e valaki, függetlenül attól, ki nyeri.

Ray úgy vélte, hogy ha tudnánk, ki nyeri a hetedik futamot, mialatt még a hatodikat futják, na, az lenne valami.

Joe azonban másképpen látta ezt az egészet.

- Az a baj veletek, fiúk - mondta -, hogy állandóan háborúkon meg futamokon jár az eszetek. Ami engem illet, én kíváncsi természet vagyok. Tudjátok, mit tennék, ha lenne egy időgépem?

Persze, tudni akartuk, hogy aztán alaposan kiröhögessük, akármivel rukkoljon elő.

- Szóval, ha lenne egy időgépem - folytatta Joe -, visszamennék néhány, öt- vagy ötvenmillió évet, és kideríteném, hogy mi történt a dinoszauruszokkal.

Rosszul járt ezzel a kijelentésével, mert Ray és én úgy gondoltuk, hogy ennek aztán az égvilágon semmi értelme. Ray azt mondta rá, hogy ki az ördögöt érdekel egy rakás dinoszaurusz, én meg azt, hogy a dinoszauruszok csak arra voltak jók, hogy legyen egy rakás csontváz, amit bámulhatnak azok, akik elég ostobák ahhoz, hogy a múzeumok padlóját koptassák, és hogy egyedül azt csinálták jól, hogy eltakarodtak az útból, és helyet csináltak az emberi lényeknek. Joe erre szigorúan meredt ránk, és persze visszavágott, hogy még a dinoszauruszok is okosabbak lehettek bizonyos ismerőseinél, de Ray és én csak vigyorogtunk.

- Röhögjeteek csak, ostoba fajankók, és nyugodtan tegyetek úgy, mintha mindent tudnátok - mérgelődött ekkor Joe, de ez csak azért van, mert hiányzik belőletek a képzelet! Azok a dinoszauruszok igenis klassz dolgok voltak! Milliányi szaladgált belőlük mindenfelé. Egyik-másik akkora volt, mint egy ház, és esze is kábé annyi akadt, mint egy háznak. És aztán, egyik pillanatról a másikra, huss - pattintott egyet az ujjaival -, nem léteztek többé.

Ray és én azt tudakoltuk tőle, hogy ez meg hogyan történhetett.

De Joe kiitta a sörét, és egy pénzermét feltartva - hogy bizonyítsa, tud fizetni - intett Charlie-nak, hogy hozzon neki még egyet, aztán csak rántott egyet a vállán.

- Mit tudom én - morogta -, éppen ezt szeretném kideríteni.

Ennyi volt az egész. Itt akár be is fejeződhetett volna. Én mondtam volna valamit, amire Ray okvetlenül rávágott volna egy poént, aztán mindannyian ittunk volna még egy-két sört, és tovább locsogtunk volna az időjárásról meg a Brooklyn Dodgersról, majd elköszöntünk volna egymástól, hogy aztán soha többé ne gondoljunk a dinoszauruszokra.

De nem ez lett, és most már nem is tudok másra gondolni, csak a dinoszauruszokra, és pocsékul érzem magam.

Az történt, hogy a szomszéd asztalnál kornyadozó kocsmatöltelék felkapta a fejét, és odakurjantott nekünk:

-Hé!

Addig nem is láttuk őt. Általános szabálynak számított, hogy nem nézegetjük azokat a kocsmatöltelékeket, akiket nem ismerünk. Nekem például éppen elég számon tartani azokat a kocsmatöltelékeket, akiket ismerek. Ez előtt a fickó előtt egy félig üres üveg állt az asztalon, és a kezében egy félig töltött poharat szorongatott.

Amikor odakiáltott nekünk, hogy „hé”, mindhárman ránéztünk, és Ray azt mondta:

- Figyelj, Joe, kérdezd meg tőle, hogy mit akar!

Joe ült a legközelebb a fickóhoz. A székét megbillentve hátrafordult, és megkérdezte:

- Mit akar?

- Jól hallottam az imént? - kérdezett vissza a kocsmatöltelék. - Az urak a dinoszauruszokról beszélgettek?

Kicsit ingadozott ültében, a szeme szinte vérben úszott, és az ingeről csak sejteni lehetett, hogy valaha fehér volt, de a beszédében volt valami. Nem úgy beszélt, ahogyan a kocsmatöltelékek szoktak, ha értik, mire gondolok.

Joe mindenesetre megkönnyebbülten felelt:

- Úgy valahogy... Miért, mire kíváncsi?

A kocsmatöltelék egyfajta mosolyt villantott ránk. Furesa volt a mosolya: a szája sarka ugyan felfelé görbült, de a szeme ugyanolyan maradt. Aztán vett egy nagy levegőt, és kivágta:

- Szeretnének építeni egy időgépet, és visszamenni a múltba, hogy megtudják, mi történt a dinoszauruszokkal?

Joe-ról lerítt, arra gyanakszik, hogy valamilyen beugratás készül ellene. Én is valami effélére számítottam.

- Miért? - kérdezte Joe. - Arra céloz, hogy hajlandó lenne építeni nekem egyet?

A kocsmatöltelék hiányos és csorba fogazatát kimutatva vigyorgott egyet, és a fejét csóválva válaszolt:

- Nem én, jó uram. Módomban állna, de nem fogom megtenni. És tudja, miért? Mert néhány évvel ezelőtt építettem egyet magamnak, visszamentem a mezozoikus korba, és megtudtam, hogy mi történt a dinoszauruszokkal.

Ha esetleg érdeklőnőket, később utánanéztem, hogyan kell leírni azt, hogy „mezozoikus”, ezért írtam le helyesen. És azt is megtudtam, hogy a mezozoikus kor volt az, amikor megtörtént a dinoszauruszokkal, ami megtörtént. De akkor, ott a kocsmában ez az egész csak halandzsá volt nekem, és leginkább arra gondoltam, hogy egy elmeháborodott halandzsázik nekünk. Joe utóbb azt állította, hogy tudott erről a mezoizé-dologról, de még sokáig kell majd gyözködnie Ray-t és engem, mire hiszünk neki.

De most már ez sem számít. A lényeg, hogy áthívtuk az asztalunkhoz a kocsmatölteléket. Jómagam valami olyasmire számíthattam, hogy elhallgatjuk őt egy darabig, talán még egy sörre is meghívjuk, és azt hiszem, a többiek is így gondolták. De ő magával hozta az üvegét, és miután leült közénk, egész végig a jobbában szorongatta.

- Szóval, hol épített maga időgépet? - érdeklődött Ray.

- A Középnagyati Egyetemen - válaszolta a kocsmatöltelék. - A lányom és én együtt dolgoztunk rajta.

És valóban, ahogy beszélt, olyan egyetemi fickónak tűnt.

- És hol van most? - kérdeztem. - A zsebében?

A fickónak a szeme se rebtent. Nem ugrott nekünk, hiába szórtuk rá a bölcsebbnél bölcsebb beszélőket. Hangosan beszélt magában, mintha a whisky megoldotta volna a nyelvét, és még csak azzal sem törődne, hogy ott maradunk-e vele, vagy magára hagyjuk.

- Összetörtem - válaszolta -, nem akartam, hogy létezzen. Elegem lett belőle.

Persze, nem hittünk neki. Fikarcnyit sem hittünk neki. Elmondom, hogy miért, hogy tisztába tegyük a dolgokat. Nyilvánvaló, hogy ha valaki feltalál egy időgépet, akkor degeszre keresheti magát. Megkeresheti a világ összes pénzét, mert idejében megtudhatja, hogy mi fog történni a tőzsdén, a futamokon és a választásokon. Ezt senki sem lenne képes elhajtani, akármilyen oka legyen is rá. Emellett meg egyikünk sem hitt az időutazásban, mert mi lenne, ha az ember tényleg kinyírná a saját nagyapját?

Na, mindegy...

- Aha... szóval, összetörte - mondta ekkor Joe. - Biztos úgy volt. Egyébként hogy hívják?

Ám a fickó ezt az egyet nem volt hajlandó elárulni. Megkérdeztük tőle még néhányszor, végül ráragasztottuk a nevet: „Professzor”.

Professzor aztán kiürítette a poharát, és lassan, nagyon lassan ismét megtöltötte. Minket nem kínált meg, így aztán csak a sörünket szívoztuk.

Végül én szólaltam meg:

- Rendben, vágjon bele! Tehát, mi történt a dinoszauruszokkal?

Hiába biztattam, nem árulta el rögtön. Csak bámulta az asztal közepét, és annak locsogott tovább:

- Nem tudom megmondani, hogy Carol hányszor küldött vissza engem, akár néhány percre, akár néhány órára, mielőtt megvettem a nagy ugrást. Bevallom őszintén, nem érdekelték a dinoszauruszok. Csak azt akartam kipróbálni, hogy a gép milyen messzire képes vinni engem a rendelkezésemre álló energiaforrással. Azt hiszem, veszedelmes kísérlet volt... de hát nem gyönyörű az élet? Ők meg háborúztak. .. micsoda örülség...

Úgy forgatta-dédelgette a poharát, mintha csak amolyan általános dolgokon törte volna a fejét, aztán úgy tűnt, átugrott egy részt, és rátért a lényegre:

- Szép, derült idő volt. A nap fényesen sütött. Nem láttam sem mocsarakat, sem zsurlókat. Nyomát sem láttam azoknak az undok, krétakori kellekeknek, amelyeket a dinoszauruszokhoz társítunk manapság... - Legalábbis, azt hiszem, hogy ezt mondta. Nem értettem tisztán az összes nagyokos szót, így most már csak azokat tudom, amik valahogy megragadtak az emlékezetemben. Utánanéztem, hogy kell írni őket, és meg kell mondjam, hogy bár a Professzor már alaposan teleszívta magát, dadogás nélkül, szépen ejtette ki valamennyit.

Talán éppen ez aggasztott minket. Ismerősként bánt a szavakkal, könnyedén gördültek le a nyelvéről.

- Egy késői korba kerültem, de biztosan a kréta időszakba - folytatta. - A dinoszauruszok már javában pusztultak, leszámítva azokat a kicsiket, amelyek fém-övet és fegyvert viseltek a derekukon.

Mialatt a Professzor beszélt, Joe belekortyolt a sörébe. A szánalmas kijelentés hallatán kis híján leharapta a pohara szélét, és felhördült:

- Miféle kicsik? Miféle fémövek? Milyen fegyverek?

A Professzor éppen csak egy pillanatra nézett rá, aztán ismét hagyta, hogy a tekintete elvándoroljon.

- Kicsi, alig négy láb magas hullők. A hátsó két lábukon jártak, vastag farkuk volt, valamint kisebbfajta kezük, amelyeken ujjak meredeztek. A derekukon fémövet viseltek, amiről pisztolyhoz hasonlatos fegyverek csüngtek. Annyi bizonyos, hogy azok a fegyverek nem golyót vagy sörétet tüzeltek, hanem valamilyen fajta energiahullámot lőttek ki.

- Mit lőttek ki? - kérdeztem megrökönyödve. - Mondja, mikor is történt ez? Évmilliókkal

ezelőtt?

- Pontosan - felelte a Professzor. - Hüllők voltak. A testüket pikkelyek borították, nem volt szemhéjuk, és valószínűleg tojással szaporodtak. De energiafegyvereik voltak. Öttel találkoztam. Amint kiszálltam az időgépből, máris rám támadtak. Minden valószínűség szerint több millió ilyen lény élt akkoriban. Az egész Földet benépesítették. Ők lehettek a világ urai.

Azt hiszem, Ray ekkor úgy hitte, hogy végre elkapta a fickót, mert a tekintetében megjelent az a kifejezés, aminek láttán az ember úgy érezte magát, mintha fejbe vágták volna egy üres söröskorsóval. Üressel, nem telivel, mert az sörpocsékolás lett volna. Azt mondta:

- Figyeljen rám, Prof, több millióan voltak, mi? Vannak ugyebár azok a fickók, aki mást sem tesznek, csak régi csontokat túrnak elő a földből, és addig vacakolnak velük, amíg ki nem derítik, hogy hogyan néztek ki a dinoszauruszok. A múzeumok tele vannak ilyen csontvázakkal, nem igaz? Na, akkor hol vannak azok, amelyikek fémövet viseltek a derekukon? Ha több millióan voltak, mi lett velük? Hol vannak a csontjaik?

A Professzor felsóhajtott, amolyan igazi, szomorú sóhajjal. Talán ekkor döbbsent rá első ízben, hogy három overallos melóshoz beszél egy sarki kocsmában. Vagy talán eddig is tudta, csak éppen nem törődött vele.

- Nem csoda, ha nem találták meg a maradványaikat - válaszolta. - Csak gondoljanak bele, hogy mindeddig összesen hány állat élt a Földön! Hány milliárd és milliárd. Aztán gondoljanak bele, hogy milyen kevés fossziliát találtunk eddig. Ráadásul azok a gyíkok intelligensek voltak, ezt jól jegyezze meg! Nem ragadtak bele a sárba vagy egy hófúvásba, nem zuhantak lábába, nem fulladtak mocsárba, legfeljebb akkor, ha valóban komoly baleset érte őket. Gondoljanak bele, hogy milyen kevés emberi fosszília került elő! Még az alig egymillió évvel ezelőtt élt előemberekből is alig maradt valami.

Lenézett maga elé, és meg-megforgatta félig töltött poharát, aztán tovább beszélt:

- Egyébként meg mit árulnak el a fossziliák? A fémöveket idővel megeszi a rozsdá, semmi sem marad belőlük. Azok a kis gyíkok meleg véruék voltak. Én ezt tudom róluk, de néhány megkövesedett csont alapján senki sem tudná bebizonyítani. Mégis, mi az ördögöt várunk? Egymillió év múlva egy emberi csontvázból ki tudná megállapítani, hogy nézett ki New York? Ha valaki szemügyre venné egy ember és egy gorilla csontvázat, talán képes lenne megállapítani, hogy melyik készített atombombát, és melyik evett banánt egy állatkertben?

- Hé! - kurjantott közbe Joe. - Még a legostobább tróger is meg tudja különböztetni egy gorilla csontvázat egy emberétől! Az embernek sokkal nagyobb az agya. Ebből aztán mindenki meg tudja állapítani, hogy melyik az intelligens!

- Valóban? - A Professzor kacagott egy sort, csak úgy magának, mintha ez az egész olyan egyszerű és nyilvánvaló lenne, hogy égbekiáltó szégyen volna időt pazarolni rá.

- Szóval, maga az emberi agy alapján képes lenne megítélni, hogy az emberi teremtmények mennyi mindent találtak fel? Csakhogy az evolúció sokféleképpen oldotta meg ugyanazt a problémát! Vegyük például a repülést! A madarak így repülnek, a denevérek meg amúgy. Az élet számtalan trükköt talált ki. Egyébként meg mit gondolnak, mekkora részét használjuk az agyunknak? Legfeljebb az ötödét. Ezt állítják a pszichológusok. Amennyire ők tudják, sőt amennyire bárki tudja, az agyunk nyolcvan százalékát egyáltalán nem használjuk. Hogy úgy mondjam, mindenki alacsony sebességfokozatban üzemel, leszámítva néhány történelmi személyiséget. Például Leonardo da Vincit, Arkhimédészt, Arisztotelészt, Gauss-t, Galois-t, Einsteint...

Én ezek közül a fickók közül egyedül Einsteinról hallottam, de ezt inkább elhallgattam. A Professzor elsorolt még néhányat, de utóbb csak ezekre emlékszem. Aztán pedig azt mondta:

- Azoknak a kis gyíkoknak kicsi volt az agyuk, legfeljebb negyedakkora, mint a miénk, talán még kevesebb, de az egészséget használták. Minden egyes cseppjét. A csontjaikból sosem fog kiderülni, de intelligensek voltak. Ugyanolyan intelligensek, mint az emberek. És ők uralták az egész Földet.

És akkor Joe előjött egy valóban jóval. Egy darabig biztosra vettem, hogy a cimborám végre elkapta a Professzort, és szörnyen örültem neki, hogy előhozakodott vele. Azt mondta:

- Nézze, Professzor, ha azok a gyíkok olyan átkozottul nagymenők voltak, miért nem maradt utánuk semmi? Hol vannak a városaik, a házaik meg az a sok minden, ami folyton előkerül az ősemberek után, tudja, a kőkések, meg az efféle holmik? A pokolba is, ha az emberek eltűnnének a Földről, gondoljon csak bele, hogy mennyi minden maradna utánunk? Egy mérföldet sem gyalogolhat anélkül, hogy ne botlana bele egy városba. És ott vannak az utak, a vasutak meg minden!

Ám a Professzort egyszerűen nem lehetett megakasztani. Még csak a szeme sem rebtent. Egyszerűen vett egy levegőt, és visszalött:

- Ön még most is az emberi mércék alapján ítél meg más létformákat! Mi városokat, utakat és reptereket építünk, valamint rengeteg mást, de ők nem tették. Ők egészen más síkon építkeztek. Az életmódjuk teljesen eltért a miénktől. Nem városokban éltek. Nem ismerték és művelték a mi mesterségeinket. Nem tudhatom biztosan, hogy mit csináltak, mert mindenük annyira idegen, hogy képtelen vagyok megérteni. Leszámítva persze a fegyvereiket, mert azok bezzeg hasonlítottak a mi fegyvereinkre! Hát nem vicces? Amennyire én tudom, a tárgyi emlékeik talán itt vannak az orrunk előtt, talán mindennap látjuk őket, de még csak nem is sejtjük, hogy valójában micsodák.

Én eddigre már csapnivalóan éreztem magam. Egyszerűen nem tudtuk elkapni. Minél okosabb dolgokkal álltunk elő, ő annál agyafúrtabban felelt.

- Figyeljen ide, Professzor! - mondtam ekkor. - Honnan tud maga ennyi mindent azokról a lényekről? Mit csinált annak idején, ott élt köztük egy darabig? Vagy beszéltek angolul? Vagy talán maga beszél gyíknyelven? Rajta, mondjon valamit gyíknyelven!

Azt hiszem, én is kezdtem begurulni. Tudják, hogy megy az ilyesmi. Egy fickó mond valamit, amit nem akarunk elhinni neki, akkora marhaságnak hangzik, de nem lehet rávenni, hogy beismerje, hogy hazudik.

A Professzor viszont nem dühödött fel. Egyszerűen csak újratöltötte a poharát a maga lassú, komótos módján.

- Nem - válaszolta nyugodtan -, nem beszéltem hozzájuk, és ők sem beszéltek hozzám. Csak rám szegezték azt a hideg, szigorú és átható tekintetüket - a szemük olyan volt, akár a kígyóké -, és én tudtam, hogy mi jár a fejükben, és láttam rajtuk, hogy ők is tudják, én mire gondolok. Ne kérdezzék, hogy ez hogyan történhetett. Egyszerűen csak megtörtént. Minden. Tudtam róluk, hogy vadászexpedícióban vesznek részt, és tudtam, hogy nem fognak elengedni.

És onnantól kezdve nem faggattuk tovább. Csak bámultuk egy darabig, majd Ray megkérdezte:

- Szóval, mi történt aztán? Hogyan sikerült meglépnie tőlük?

- Az könnyen ment - felelte a Professzor. - Egy állat átrohant a közeli dombtetőn. Hosszú volt, legalább tíz láb hosszú, és a földhöz lapulva iszkolt. A gyíkok izgalomba jöttek. Éreztem az izgatottságukat, szinte hullámokban áradt felém. Eluralkodott rajtuk a vérszomj, és szempillantás alatt megfeledkeztek rólam. Egyszerűen otthagytak. Sietve beugrottam az időgéphez, visszatértem a jelenbe, és darabokra zúztam azt az átkozott masinát.

Ennél unalmasabb véget elképzelni sem tudtunk volna. Joe megköszöri a torkát, és végre rákérdezett:

- Szóval, mi történt a dinoszauruszokkal?

- Ó, hát nem értik? - mordult fel a Professzor. - Azt hittem, nyilvánvaló. Azok a kis intelligens gyíkok csinálták. Vadászok voltak. Részben az ösztöneik miatt, részben, mert úgy tartotta kedvük. Az öldöklés volt a kedvenc időtöltésük. Nem azért csinálták, hogy élelmet szerezzenek, hanem a szórakozás kedvéért.

- És egyszerűen kiirtották az összes dinoszauruszt? - kérdezett közbe hitetlen- kedve Ray.

- Nem csak a dinoszauruszokat, hanem minden más létformát - felelte a Professzor. - Az

összes kortárs fajt. Azt hiszik tán, hogy ez lehetetlen? Hát akkor gondoljanak bele, mennyi idő kellett ahhoz, hogy kiirtsuk a bölényeket! Nem is olyan régen még milliószámra kószáltak a prérin. És mi történt a dodókkal, alig néhány év leforgása alatt? Meddig tartanának ki az oroszlánok, a tigrisek és a zsiráfok, ha egyszer rászánánk magunkat a kipusztításukra? Szóval, mire összetalálkoztam azokkal a kis gyíkokkal, a nagyvadak már elfogytak. A legnagyobb hulló talán tizenöt láb hosszú lehetett. Az összes többi kiveszett. Azok az apró, gonosz démonok már a kisebb, fürgébb példányokra vadásztak, és valószínűleg visszasírták a régi, szép időket.

Ekkor mindannyian hallgattunk egy sort. Az üres sörösüvegeinket bámultuk, és végiggondoltuk az egészet. Azt a rengeteg dinoszauruszt - akkorákat, mint egy ház - megölték a kis, pisztolyos gyíkok. Pusztá szórakozásból kinyírták őket.

Aztán Joe előrehajolt, majd óvatosan megfogta és megrázta a Professzor vállát.

- Figyeljen, Professzor - mondta halkán -, de ha ez történt, akkor mi lett a pisztolyos gyíkokkal? Mi? Visszament valaha, hogy ezt is megtudja?

A Professzor felnézett rá, és a tekintete olyan volt, mintha teljesen magába veszett volna.

- Hát még mindig nem értik? - kérdezte rekedtes hangon. - Akkor már nyakig benne voltak. Láttam a szemükben. Kezdték kifogyni a nagyvadakból, és a móka kezdett unalmassá válni. Mit gondolnak, mihez kezdtek akkor? Másik vadra kezdtek vadászni. A legnagyobbra és legveszedelmesebbre. És onnantól kezdve ismét jól szórakoztak. Az utolsó szálíg kiirtották azt a vadat.

- Mifélett? - kérdezte Ray. O még nem értette, de Joe és én már igen.

- A saját fajtájukat - felelte hangosan a Professzor. - Elpusztították az összes többi állatot, aztán egymásra vadásztak, amíg végül egy sem maradt belőlük!

Ekkor megint elhallgattunk, és arra gondoltunk, hogy azokat a dinoszauruszokat - akkorákat, mint egy ház - mind egy szálíg kiirtották a kis, pisztolyos gyíkok. Aztán a kis gyíkokra gondoltunk, hogy minek kellett tovább lődözniük, amikor már csak egymás ellen használhatták a pisztolyaikat.

- Szegény, ostoba gyíkok... - dünnyögte Joe.

- Aha - mormolta Ray -, szegény ütődött gyíkok...

És ekkor megtörtént az, amitől valóban megijedtünk. Mert a Professzor felugrott, és a szeme úgy kidülledt az üregéből, mintha ki akart volna ugrani onnan, hogy ránk vesse magát.

- Maguk átkozott bolondok! - kiabálta. - Itt ülnek, és évmilliók óta halott dinoszauruszok miatt sírnak-rínak! Hát még most sem értik? Ők voltak az első értelmes lények a Földön, és így végezték! Ez már megtörtént, kész, végük. Csakhogy mi, emberek vagyunk a második értelmes lények, és mi az ördögöt gondolnak, mi hogyan fogjuk végezni?

Hátralökte a székét, és az ajtó felé lódult. De aztán, mielőtt kilépett volna rajta, visszafordult, és odakiáltott nekünk:

- Szegény, ostoba emberiség! Inkább a saját fajtánk miatt kéne siránkozniuk!